

Той въ твърда самоувѣренность изложи това: „азъ ку-
нихъ барутъ (?) и го занесахъ на Гюнъ-Гюрмесъ, но като
го крияхъ, стѣлѣда ма потерята, замѣри ма и ма рани“.
Но за по-голѣмо извинение и за удостовѣрение на злата
случка, самъ надстоя да запрѣши крачолѣтъ си за да
покаже раната. Но слава Богу рана нѣмаше. Пакъ се
попита: ходилъ ли е да присѣдини Ямболци съ
сливенската чета. На това питаніе отговори така:
„когато отидахъ въ Ямболъ, Мусукуджилий и Емирлий,
азъ имъ казахъ всичко що ми казахте; но тѣ ми казаха,
че кракѣтъ си не помѣстятъ, додѣто не видятъ, че Сли-
венъ гори на огънь“. Другитѣ водачи: Стоянъ, Курти
и Цоцковъ потвърдиха намисленнитѣ отговори на пър-
вийтъ като казаха: „въ които села ходихме сѣ сжщото
ни казаха“. Като си отчетаха подвизитѣ, които наисти-
на бѣха лишени отъ всѣка вѣроятность, Гиндювъ се
засе да покаже, че възстанието трѣбало да се отложи по
слѣдующитѣ му заръжки: „мене ми е казано отъ шурия ми
Таню, че каквито апостоли да дойдатъ въ градѣтъ, да
не ги вѣрвате, а само меня (Ганя), когато ма видите
да забия байракъ въ Сливенъ. За туй не хващамъ вѣ-
ра на тѣзи апостоли за да излѣземъ съ тѣхъ, които сж
дошли да бунтуватъ“. Курти направо съ важна строгость
му потвърди като издума: „вий не сте излѣзвали въ
балканѣтъ, питайте менѣ, бѣли ли сте шума и да ви го-
нятъ потеритѣ?“. Нѣма да ядете шума но храна, която
е принесена на четата“, отговориха другитѣ събрани.
Най-сетѣ водачитѣ, за оправдание, прѣдставиха прѣдъ
събранитѣ това послѣдно заключение: „додѣто не излѣ-
затъ новоселскитѣ водачи: Божиль и Христо Хитовъ,
ний неможемъ излѣ“. Свърши се това събрание, но слѣд-
ствията му бѣха суетни и водачитѣ работили съ извѣст-
на цѣль. Тукъ се прѣдставиха намисленни отговори за